

Wie de schoen past.....

Voeten zijn tegelijkertijd iets heel gewoons en toch bijzonder. Onze voeten zijn de basis van ons lichaam, zonder onze voeten kunnen we niet lopen of rennen. Daarom zorgen we dat we schoenen aantrekken als we verwachten dat we ze kunnen bezuren. Vanzelfsprekend kiezen we schoenen die passend zijn bij onze voeten en de situatie. We gaan geen marathon lopen op pumps en in de klas trekken we geen zwemflippers aan.

Voor kinderen is hun begaafdheid iets heel gewoons en tegelijkertijd toch bijzonder.

Alle kinderen hebben andere voeten qua maat en vorm. De begaafdheid van kinderen is bij ieder anders qua maat en samenstelling. Dat is heel gewoon en totaal geen probleem.... Als kinderen grotere voeten hebben vinden we dat toch ook geen probleem? Zeggen we dan we geven je schoenen in de maat die past bij jouw leeftijd. Het is jammer maar we kunnen niet anders, immers we komen anders in de problemen later als je een paar jaar ouder bent. Waar kunnen we dan schoenen voor jou halen? Moeten we die soms speciaal voor jou laten maken?

De juiste schoen of het juiste onderwijsaanbod is vanzelfsprekend voor ieder kind van belang. Nog meer als je maat niet gemiddeld is. Bij een maat die niet bij je past kan je allerlei klachten krijgen. Allereerst aan je voeten zelf maar later ook aan je gehele lichaam, rugklachten, nekkklachten en hoofdpijn.

In het verleden zijn er mensen geweest met een schoonheidsideaal voor kleine voeten. Ze waren er van overtuigd dat ze de meisjes die lotusvoeten hadden een grote dienst bewezen. Ze konden met een 'goede' partij trouwen. De schoentjes werden met dure materialen en veel energie gemaakt. De meisjes moesten heel dankbaar zijn voor deze kostbare schoenen. Niet zichtbaar voor velen waren de verminkingen die dit ideaalbeeld van voeten teweegbrachten. Voeten die vervormd waren, die zich verkeerd ontwikkelden. Naast hevige pijn gaan de voeten soms ook opzwellen, kneuzen en ontsteken. Deze vrouwen hebben hun ervaringen verteld of opgeschreven en ze hebben het allemaal over veel pijn, verdriet en onmacht.

Tegenwoordig is er een schoonheidsideaal voor een hoogbegaafde leerling. Deze leerling maakt al het werk wat hem aangeboden wordt met veel plezier, op snel tempo en bijna foutloos. De methoden

worden speciaal door vakkrachten gemaakt met veel energie en mooie materialen. Klasgenoten mogen hier geen gebruik van maken. De hoogbegaafde leerlingen moeten dankbaar zijn dat ze deze kostbare materialen mogen gebruiken. Niet zichtbaar voor velen zijn de effecten die dit heeft op het zelfbeeld van de leerlingen. Leerlingen die zich aanpassen, gaan onderpresteren en diep ongelukkig zijn. Ze krijgen last van astma, excessieve hoofdpijn. Ouders en kinderen vertellen allemaal over de pijn het verdriet en de onmacht van deze hoogbegaafde leerlingen.

Vele leerkrachten zullen uitroepen : "Maar wij doen dat niet ! Wij geven de leerlingen mappen met speciale opdrachten die ze mogen pakken als ze klaar zijn met hun aangepaste programma."

Wat gebeurt er dan gezien vanuit de thuissituatie ?

's Morgens laten we de kinderen thuis schoenen aantrekken die te klein zijn voor hun voeten. Ouders vertellen dat hun kinderen niet naar school willen, wat het hun een moeite kost om hun kind hun schoenen te laten aantrekken. Ze huilen en zijn tegendraads. Eenmaal op school aankomen zijn ze ondertussen gewend aan de pijn die hen dit bezorgd. Op school zien we een leerling die zich 'normaal' gedraagt en we zien niets meer van dat wat er thuis heeft plaatsgevonden. De leerling heeft zich neergelegd bij de pijn en met de volharding en hoge motivatie die bij een hoogbegaafde leerling hoort maakt hij het beste ervan.

Verbazen wij ons dat ouders de frustratie van de hoogbegaafde leerling te zien krijgen maar wij niet ?

Vanzelfsprekend willen we tegemoetkomen aan de behoefte van de leerlingen en bieden hem verrijking aan die we voor hem klaarleggen. De leerling hoeft dit werk alleen maar te pakken en tot onze verbazing doet hij dat niet. Dan zal hij het niet zo nodig hebben is de reactie van een leerkracht. Maar wat hebben we aangeboden ? Een leerling die met voeten in maat 38 in een klas van maat 35 krijgt.... als aanbod maat 36. Verbazen wij ons als hij die niet pakt ? Het zal toch prettiger zijn grotere schoenen aan te trekken. Maar wat gebeurt er. De schoenen die hij 's morgens met veel pijn en moeite aangetrokken heeft moet hij uittrekken. Op dit moment voelt hij de pijn opnieuw. Daarna trekt hij schoenen aan die hem eveneens te klein zijn en heeft hij pijn. Maar de leerkracht heeft het speciaal voor hem neergelegd dus hij doet dit, hij vindt de leerkracht aardig. Na een korte tijd moet hij maat 36 uittrekken en wederom maat 35 aantrekken om verder te werken met de klas en naar huis te gaan. Daar mag hij maat 35 uittrekken. Hij smijt de schoenen neer, uit zijn frustratie en woede na een tijdje op blote voeten lopen komen zijn voeten tot rust. Misschien dat zijn voeten extra verzorgd worden met een voetenbadje maar in het achterhoofd van de leerling blijft de wetenschap dat hij de volgende morgen die schoenen in maat 35 weer aanmoet.

Verbazen wij ons dat leerlingen soms het aangeboden verrijkingsmateriaal niet pakken ?

Hoe kan dit zo gebeuren. Iemand vertelde het gruwelijke verhaal van een kikker die in een pan langzaam word gekookt.... als de temperatuursverhoging heel geleidelijk gaat geeft de kikker geen enkele reactie totdat hij uiteindelijk doodgaat terwijl hij als hij ineens in het hetere water word gelegd begint te spartelen. Iets dergelijks gebeurt met hoogbegaafde kinderen in het onderwijs. Als een kind sneller groeit dan andere kinderen word het verschil steeds groter naarmate het kind opgroeit. Je hebt geen problemen met je schoenmaat als je op blote voeten mag lopen. Je hebt ook geen problemen als je niet vergeleken word met anderen. Totdat de leerling zo'n groot verschil ervaart dat hij dit niet meer aankan vergelijkbaar met de kikker die langzaam opgewarmt word.

Verbazen wij ons dat leerlingen problemen krijgen vanaf het moment dat ze naar school gaan?

Heel belangrijk is dus om de juiste maat van de voet te nemen voordat er een schoen wordt aangetrokken. Sommige voeten zijn zeer gemakkelijk te meten. We gaan naar de schoenenwinkel daar staat een apparaat waar de voet ingezet wordt en je de maat redelijk gemakkelijk kunt aflezen. Maar wat als het kind een brede of smalle voet heeft? Misschien een hoge wreef? Misschien heeft het kind een kleinere linkervoet? Misschien heeft het kind pijnlijke plekken op zijn voeten? In deze gevallen is het duidelijk dat we aandacht moeten besteden aan het kiezen van de juiste maat. Onontbeerlijk hierbij is dat het kind aangeeft of de schoen goed zit, of hij nog met zijn tenen kan wiebelen enz. Als een kind niet wil meewerken en met gekromde tenen gaat zitten is het bijna onmogelijk om de juiste maat te kiezen. Dit is wat er gebeurt als we een onderpresterende leerling vragen welk werk hij zou willen krijgen. Misschien heeft de leerling zijn tenen al zo lang gekromd gehouden in zijn schoen dat de voet eerst weer in een ontspannen positie moet komen.

Zo'n leerling zullen we eerst moeten 'revalideren'. We kunnen ervoor kiezen om een voetenbadje te maken en de voet bepaalde bewegingen te laten maken.

De hoogbegaafde onderpresteerders kunnen we ook laten 'revalideren'. We maken van spellen gebruik om ons doel te bereiken. De onderpresterende hoogbegaafde leerling mag gewoon spelen. Ons doel is om de leerling te laten ervaren hoe het is met passende schoenen te laten lopen. Hem leren we eerst hoe het voelt als je voet in zijn oorspronkelijke vorm mag zijn. Daarna leren we hem aan te geven welke maat schoen prettig zit zodat hij ons kan aangeven welke veranderingen we kunnen aanbrengen aan zijn schoeisel. Wij kunnen kiezen voor laarzen, gympen, teenslippers en pumps etc etc. in overeenstemming met de weg die de leerling moet gaan.